

KULTURA • KULTURA • KULTURA • KULTURA • KULTURA • KULTURA • KULTURA • KULTURA • KULTURA • KULTURA

LETOŠNJA REDNA KNJIŽNA
ZBIRKA PREŠERNOVE DRUŽBE

Še korak naprej

Tudi letos je Prešernova družba izdala svojo redno letno knjižno zbirko, ki poleg že znanega Prešernovega koledarja vsebuje še pet knjig.

Najprej kaže omeniti knjigi dveh pisateljic. Pavla je po vest iz kmečkega okolja avtorice Polone Škrinjarjeve. V živo napisani pripovedi podobe zunanjih odločitev in dejanj slikovito in tehtno osvetljujejo notranje dogajanje in doživljanje tako glavnih kot stranskih oseb zgodbe. Posebna vrednost dela pa je v tem, da na domačin in neposreden, vsakomur razumljiv in blizek način prikazuje podobo današnje kmetice, zlasti še tiste gorenjske kmetice, ki se je navezala na zemljo in ki ji je delo na tej zemlji prva življenjska dolžnost in radost.

Druga knjiga Biti ali ne biti pisateljice Mire Ružič govori o lahkomiselnem poseganju ljudi v naravo in potratnem ravnanju z materialnimi dobrinami. Hkrati zgovorno pravi o uničujočih posledicah, ki jih ima lahko tako nenačrtno početje za naše življenje, še bolj pa za življenje bodočih rodov.

Miran Ogrin je svoje potpisne zapiske od Carigrada do Indije

strnil v knjigi z naslovom Po stopinjah Aleksandra Velikega. Delo je za nas toliko zanimivejše, ker je avtor gledal z očmi našega človeka in ker so zapiski napisani v našem včerajšnjem ali celo današnjem dnevu.

V redno letno knjižno zbirko Prešernove družbe sta vključeni še knjigi Igmanci in Mortymerjevi. Avtor prve je Živojin Gavrilović. Knjiga je v bistvu monumentalno delo, posvečeno Igmanskemu pohodu prve proletarske brigade v januarju leta 1942, hkrati pa je to dokument in pripoved, ki je bila lani nagradjena z nagrado zveznega odbora ZZB NOV Jugoslavije »četrti julij«.

Zadnja od knjig, katere avtor je Alexander Cordeli, pa prikazuje ljudi in razmere ob koncu preteklega stoletja po rudarskih naseljih in tovarniških mestih »črnege« Welesa na zahodu Velike Britanije, ko so izkoriščevalski pohlep, lakota in gospodarske krize nenehno burili revolucionarnega duha tamkajšnjega delavstva, ki je ob vsej bedi ohranilo svojo radoživost in pogumno vedrost.

JURIJ KORENC

SAMO KOVAČ JE RAZSTAVLJAL

Sveže, dobre slike

Ko se mladi odločajo za šolanje slikarstva, grafike ali kiparstva, imajo vedno pred seboj nek vzor. Lahko je to umetnik ali neka umetnostna smer. Njega dni so bili ti vzori dokaj enotni, zdaj pa se zelo hitro menjajo, ne samo od generacije do generacije, temveč celo od učenca do učenca. Tudi akademski učitelji sami so nekoč dosledneje delali tisto, kar so učili.

Slikar samo Kovač, ki ima za seboj že skoraj tridesetletni umetniški staž, je bil v začetku svojega študija vzgajan v enotnem duhu, v duhu dokaj jasnega realizma, kateremu so bili naklonjeni tudi učitelji. Z velikimi političnimi spremembami pa se je rodila nujna po spremembi ustvarjalnega mišljenja in ko je Samo Kovač leta 1953 končal akademijo, so bili tudi v Sloveniji že narejeni prvi uspešni koraki v stran od realizma k abstrakciji. In šele nekako zadnjih deset let, v svetu še nekrat več, je v središču zanimanja zopet predmetni svet in vsaj delno tudi nanj vezani realizem.

Samo Kovač je morda prav zaradi svoje osebne dispozicije, pa tudi zaradi študija, v bistvu ostal ves čas zvest predmetnemu svetu, tako da so vzmernirajoče moderne tendence sooblikovale umetnika le površinsko.

Zato je realen predmet, npr. barjanski svet, takorekó samo prekrit z modernimi sestavino — s težnjo po dekorativnosti in ploskovitosti. Dru-

gič zopet ga v okviru fantastike zanima prostor, in to neizmerljivi kozmični prostor. A kljub nenavadnosti je v njegovih slikah s to tematiko vendar vse stvarno. Verjetno je bilo potrebno malo spodbude, da se je pričel vse bolj posvečati svojem bližnjemu okolju, predvsem krajini. Delo likovnega pedagoga je pustil pred nekako sedmimi leti, da bi lahko še več slikal.

Tako je bila tudi razstava, ki je tokrat predstavljala Sama Kovača v Jelovškem likovnem salonu v KD Španski borci, že produkt zdajšnje slikarjeve ustvarjalne sproščenosti. Živobarvni, dinamično slikani krajski motivi so bili pri tem zazrti dokaj romantično, saj so kazali še nedotaknjeno krajino. Do izraza je bolj kot kdajkoli doslej prišel slikarjev čut za barve in učinkoval v celotnem nizu njegovih tokratnih slik sveže in dobro.

MIRO JUTERŠEK

Mladostni
izziv
mladim

Nedavno tega so mladi iz OO ZSMS — KS Selo v KD Španski borci priredili literarno-glasbeni večer, s katerim so občinstvu predstavili sebe in svoj prosti čas.

Sedemnajstčlanska skupina fantov in deklet — recitatorjev, pevcev in instrumentalistov (štiri kitare, klarinet, orglice) — je izvedla 21 točk. Nezahtevnost programa je nadomestila iskriča mladostna sproščenost, ki so jo izvajalci uspeli prenesti tudi na poslušalce v dvorani. Le-ti so bili mladim očitno hvaležni, saj so se za dobro urico preselili v svet pljuskoje mladosti, ki je neobremenjena s potrošništvom spregovorila o lepoti svojih prvih ljubezenskih čustev in o nesmiselnosti splošne oboroževalne tekme ter primerno počastila tudi spomin na padle med narodnosvobodilnim bojem.

Ob izvajanju programa mladim se nam je nehote vsiljevala misel, da se v naših krajevnih skupnostih prav gotovo skriva še mnogo neizločkovanih talentov, ki bi — ustrezno vodeni — lahko dali od sebe še mnogo več; KS Selo je namreč samo ena izmed 23 krajevnih skupnosti v naši občini. Če bi mladi iz vsake naše krajevene skupnosti pripravili podoben program, bi bržčas kmalu spontano prišlo do medsebojnega izbirnega tekmovanja. To pa bi imeli za posledice ne le množičnost delovanja mladim na kulturnem torišču, marveč tudi občuten dvig vsebinske kakovosti posameznih programov.

Za konec pa še vprašanje starejšim: »Zakaj se takšnih prireditev mladim ne udeležimo v večjem številu? Mar nas res ne zanima, kaj čuti, s čim se ukvarja in kako skuša svoj notranji svet izraziti naša »mladija«? Toda to ni nikakršna mladija! To so mladi ljudje, polni rastoče energije in nemejih hotev, čeprav so le-ta še premalo zrelo izražena, če jih že presojamo z ostrimi estetskimi merili. V vsakem primeru pa so to tisti mladi, ki bodo kaj kmalu iz naših rok prevzemali odgovorne dolžnosti na vseh področjih življenja in del. Zakaj jim torej bolj ne prisluhnemo že zdaj, če nas tako ljubeznivo povabijo medse?«

—N. N.—

TRIO LORENZ PRVIČ
V NAŠEM DOMUMOČ
GLASBE

V čast in zadovoljstvo bi si morali Moščani šteti nastop mojstrskega tria Lorenz prejšnji mesec v KD Španski borci. Z izredno dognanim izvajanjem predvsem klasične glasbe so že ponesli svoje ime širom po svetu. Povsod so želi velika priznanja, kar nam je lahko vsem v ponos.

Na omenjenem koncertu pri nas so izvajali J. Haydna Trio št. 1 v G-duru (adante, poco adagio — cantabile in finale presto — rondo all' on-garese).

S. Schumanna Sehr lebhaft (iz Tria op. 80 v F-duru), J. Turina Allegro (iz Tria op. 35), A. Dvoraka Lento maestoso — poco adagio (iz Tria Dumky op. 90) in L. Lebiča Ekspre-sije (pisano za trio Lorenz).

Ni namen tega zapisa razglablja o vseh mogočih teoretskih vidikih izvajanja naštetih del. Pomembnejše je

Trio Lorenz

tisto, kar človek čuti pri tem. Mislim, da lahko zelo na kratko tudi v imenu drugih maloštevilnih poslušalcev povem naslednje:

Umetniško izvajanje tria Lorenz nas je povsem pritegnilo. Ta glasba sega globoko v naše človeško bistvo, nas plemeniti in obdaja z nekim dostojanstvenim mirom, prežitem z občutkom majhnosti in veličine obenem. Mogoče tej glasbi nismo bili vsi dovolj dorasli, vendar se nas je v tih zbranih dovolj močno dotaknila. Pomagala nam je, da smo za nekaj časa pobegnili iz prenapetosti hitrega tempa našega vsakdana. Govorila nam je, da človek ni samo potrošniško bitje. Skratka, ta glasba pomirja in bogati. V tem je njena moč in veličina. Izvajalcem lepa hvala za bogato doživljanje.

Druga stran tega koncerta je bolj žalostna, če ne še kaj več. V dvorani nas je bilo le 25 poslušalcev! Ob tem se kar sama ponujajo vprašanja: Kje so bili gojenci naše glasbene šole, kje pedagogi glasbenega pouka na solah naše občine? Kje so bili vsi tisti, ki se kakorkoli ukvarjajo z glasbo, kje organizatorji in mentorji kulturnega življenja itd? Ta sicer javna vprašanja morda niti ne terjajo javnih odgovorov niti ne iščejo objektivnih zadržkov ali celo opravičil, trkajo pa na tisti intimnejši del slehernega, ki mu je glasba blizu — in premočni Moščani so doslej že dokazovali, da so taki.

STANISLAV ZADRAVEC

VZGOJA IN IZOBRAŽEVANJE • VZGOJA IN IZOBRAŽEVANJE

Celodnevna osnovna šola in naša občina

Svet za uvajanje celodnevne osnovne šole pri predsedstvu OK SZDL je na svoji 4. seji sprejel teze za program celodnevne osnovne šole v naši občini. Program namreč predvideva uvedbo celodnevne osnovne šole na OS Jožeta Moškiča v šolskem letu 1983—1984, ko bo ta šola pridobila prostorske možnosti za organiziranje celodnevne vzgojno-izobraževalne dejavnosti. Prostorske možnosti pa so prvi pogoj za uresničevanje programa celodnevne osnovne šole.

Svet je zbral vse potrebne podatke tudi o uvajanju elementov celodnevne osnovne šole v ure podaljšane bivanja in v celotno vzgojno in izobraževalno dejavnost osnovnih šol v naši občini, kot so interesne dejavnosti in fakultativni predmeti. V ta namen se je komite za družbene dejavnosti lotil analize stanja, o katerem je razpravljal tudi aktivni učitelj podaljšane bivanja. Za sodelovanje na tem področju politične aktivnosti je občinski svet ZS aktiviral tudi odbor sindikata

delavcev vzgoje, izobraževanja in znanosti, ki se že nekaj časa trudi uresničiti zastavljene cilje, pa zaradi materialnih nezmogljivosti rezultatov še ni.

Svet za uvajanje celodnevne osnovne šole je kot prvo nalogo sprejel sklep o ustanavljanju koordinacijskih odborov po šolskih okoliših in predlagal izvedbo uvajalnega izobraževalnega programa za vse člane koordinacijskega odbora s strani zavoda za šolstvo. Tako bi za izvedbo konkretnih programov dobili člani

odbora tudi osnovno znanje o pomenu in vlogi celodnevne osnovne šole in o uvajanju elementov v celotno organizirano vzgojno-izobraževalno dejavnost osnovne šole, ki jo v okviru kadrovskih in materialnih možnosti naše OS že delno izvajajo.

Občinski komite ZK je v začetku novembra organiziral o tej problematiki tudi akcijsko konferenco. Razprav o možnostih uvajanja celodnevne osnovne šole je bilo izredno veliko. Iz osnovne šole Trbovlje sta tovarišici spreporočili o naporih in uspehih pri izvedbi celodnevne osnovne šole pri njih. Poudarili sta predvsem zelo veliko pripravljenost in vztrajnost izvajalcev ter tesno akcijsko sodelovanje vseh družbenopolitičnih organizacij v občini Trbovlje, predvsem pa usklajevalno in politično vlogo koordinacijskega odbora za zvedbo celodnevne osnovne šole pri OK SZDL Trbovlje. Iz vseh nadaljnjih razprav, tudi kritično obarvanih, je izzvenela velika želja po sodelovanju med izvajalci v OS in družbenopolitičnimi organizacijami, predvsem sindikatom in OK SZDL, hkrati pa tudi bojazen kako v tem trenutku preseči ozke materialne okvire za izvedbo takozgane oblike, kot je celodnevna osnovna šola.

Glede na zakon o osnovni šoli, ki OS kot izvajalcu nalaga tudi odgovornost za sporazumevanje v konkretnih oblikah neposredne menjave dela v šolskih okoliših, lahko pričakujemo uspešnost izvajanja le, ko bodo vsi dejavniki izpolnili svoje naloge, OS svoje programe in samoupravni sporazum o neposredni menjavi dela, svet in koordinacijski odbor pa izpeljala akcijo dogovarjanja in usklajevanja.

MARIJA FEDRAN

Radioamaterske antene
na prežganjski šoli

Radioamaterstvo je v mnogo čem pomembna dejavnost, še predvsem v splošnem ljudskem odporu. Mladinci — poznejši vojski bodo lahko med služenjem vojaškega roka veliko več koristili z opravljenim tečajem radioamaterja. Ne smemo pa pozabiti osnovnih načel radioamaterstva, tj. sodelovanja med narodi v tehničnem pogledu in ob raznih humanih akcijah, ne glede na politično pripadnost, raso, vero in nacionalnost in kot posledica tega poslanstva dobre volje im miru na svetu.

Za delo z radiomaterji na Prežganju sta se zavzela radioamaterja Ida in Anton Mrvar iz kluba Ljudske tehnike vevške papirnice. Svoje znanje prenašata na bodoče radioamaterje v svojem prostem času. Z veseljem že od sredine novembra prihajata celo uro poprej, da pripravita primopredajnike za nemoten sprejem na tečaju, ki poteka prek rejele radioamaterske postaje Krim.

Kljub težavam s prevozi torej vevškemu klubu Ljudske tehnike uspeva uresničevati zastavljene načrte — tudi v tako oddaljenem kraju kot je Prežganje, seveda ob pomoči občinskih organov, ki jim pomagajo v tem težkem stabilizacijskem položaju.

Tečaj poteka v prostorih osnovne šole — druge nimamo možnosti —, zato se moramo zahvaliti tudi osebjem, ki dela na šoli Prežganje. Mladim radioamaterjem, ki sedaj sledijo tečaju, je kar 20. Za delo se zelo zanimajo. Upajmo, da bo tako tudi ob zaključku — to je konec februarja, ko bodo z znanjem premagovali

tremo pred mikrofonom in opravljali izpite. Prepričani pa smo, da jim bodo prisluhnili tudi v KS Besnica in pomagali novoprimam radioamaterjem na Prežganju, sprva vsaj s prostorom, katerega za to dejavnost nujno rabi-jo.

BOJČENKA

Udeleženci radioamaterskega tečaja na Prežganju pri delu